

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **TRIBOR COMPANY s.r.o.**, IČO 24293237
sídlem Dr. Absolona 132, 763 16 Fryšták
zastoupený Ekonomické služby Přerov s.r.o., IČO 26835169
sídlem Velká Dlážka 542/4, 750 02 Přerov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2017, č. j. 23172/17/5300-21442-712226,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 11. 10. 2016, č. j. 1768464/16/3301-52521-712008, a toto rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 106a odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) rozhodnuto o tom, že žalobce je nespolehlivým plátcem daně z přidané hodnoty.

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí předně zdůraznil, že ve věci nespolehlivého plátce posuzuje naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcu, v tomto řízení však nelze meritorně posuzovat a hodnotit naplnění jiných podmínek než podmínek nespolehlivého plátcovství vymezených v § 106a zákona o DPH. Žalovaný uvedl, že správce daně vydal dne 7. 6. 2016 zajišťovací příkazy, a to v souladu s § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), přičemž vykonatelnými se zajišťovací příkazy staly okamžikem oznámení, tj. dne 7. 6. 2016. Ze spisového materiálu vyplývá, že zajišťovací příkazy nebyly ve lhůtě uhrazeny, proto došlo poté k daňové exekuci. Žalovaný ověřil aktuální stav plnění povinností daňovým subjektem u správce daně a zjistil, že zajišťovací příkazy nebyly ani ke dni vydání napadeného rozhodnutí zcela uhrazeny. Podle žalovaného je jednoznačné, že v posuzovaném případě byly vydány zajišťovací příkazy k zajištění úhrady dosud nestanovené DPH, že tyto zajišťovací příkazy byly vydány po datu 1. 1. 2013 a že nebyly ve lhůtě zcela uhrazeny. V odůvodnění zajišťovacích příkazů správce daně dostatečně zformuloval obavy, že u dosud nestanovených daňových povinností na DPH bude jejich vybrání spojeno se značnými obtížemi nebo budou v době vymahatelnosti tyto daňové povinnosti nedobytné. Správce daně vycházel z okruhu indicií, které spatřoval zejména v tom, že u žalobce docházelo často ke změně statutárních zástupců, neplnil povinnosti uložené zákonem o účetnictví, nevlastnil dlouhodobý majetek a že se začal po zahájení daňové kontroly zbavovat použitelného majetku. Dle žalovaného je zřejmé, že zajišťovací příkazy byly vydány z toho důvodu, že žalobce se zapojil do obchodů, u kterých existuje důvodná obava, že z nich nebude uhrazena DPH. Byly tak naplněny podmínky skutkové podstaty nespolehlivého plátcovství uvedené pod bodem č. 1 písm. b) v Informaci GFŘ č. j. 101/13-121002-506729 k aplikaci §106a zákona č.235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (nespolehlivý plátcce) a souvisejících ustanovení (dále jen „Informace GFŘ“). Žalovaný vyhodnotil neuhrazení zajišťovacích příkazů žalobcem v kontextu souvisejících okolností hodných zvláštního zřetele a s přihlédnutím k osobě žalobce a nezjistil v daném případě žádné neúčelově vzniklé překážky, které vedly k nemožnosti uhradit výše uvedené zajišťovací příkazy ve stanovené lhůtě. Napadené rozhodnutí proto dle žalovaného bylo vydáno v souladu s § 106a zákona o DPH.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
4. Předně zdůraznil, že uvedení na seznam nespolehlivých plátců DPH má pro žalobce fatální až likvidační dopady. Podle názoru žalobce správce daně jednal v rozporu s § 167 daňového řádu a s § 106a zákona o DPH, a to zejména proto, že žalobce neprováděl činnosti ani se nezapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena DPH. I pokud správce daně nějakou odůvodněnou obavu měl, tato nebyla v zajišťovacích příkazech řádně odůvodněna.
5. Dále žalobce namítal, že správce daně tím, že zamítl jeho žádost o hrazení vydaných zajišťovacích příkazů ve splátkách a začal exektovat tržby, žalobce ekonomicky

zlikvidoval a znemožnil mu úhradu zajišťovacích příkazů. Viníkem neuhrazení zajišťovacích příkazů je tak finanční úřad a nelze klást k tíži žalobci, že zajišťovací příkazy nebyly ve lhůtě uhrazeny. Exekuční příkazy byly vydány souběžně se zajišťovacími příkazy, žalobce tedy neměl možnost zajišťovací příkazy (dobrovolně) uhradit, protože okamžitě došlo k daňové exekuci. Žalovaný kromě toho v rozhodnutí nespecifikoval, jaké konkrétní chování žalobce vedlo žalovaného k vydání zajišťovacích příkazů, rozhodnutí o zamítnutí žádosti a exekučních příkazů. V napadeném rozhodnutí není specifikováno, souhrn jakých negativních skutečností nelze posuzovat jako objektivní důvod hodný zřetele. Žalobce má za to, že skutečnost, že mu bylo znemožněno uhradit zajišťovací příkazy (okamžitou exekucí) a že mu byla zamítnuta žádost o splátky (s povrchním zdůvodněním), je objektivním důvodem hodným zvláštního zřetele.

6. Žalobce dále poukázal na to, že vydání zajišťovacích příkazů je předmětem soudního přezkumu a je důvodný předpoklad, že tyto zajišťovací příkazy budou zrušeny. Pokud by byly zajišťovací příkazy autoritativně zrušeny, žalobce bude dlouhou dobu veřejně označen (nezákonně) jako nespolehlivý plátc, což by mu způsobilo nevratné škody.
7. V další části žalobce relativně podrobně rozvedl, z jakých důvodů nesouhlasí s vydanými zajišťovacími příkazy.
8. Žalobce připustil, že obdržel oznámení o zahájení řízení, nicméně nebyl poučen o tom, že by na toto oznámení měl nějak reagovat, že by měl uvést nějaké okolnosti hodné zvláštního zřetele, nebyla mu stanovena žádná lhůta.
9. Konečně žalobce namítal, že žalovaný zveřejnil informaci, že žalobce je nespolehlivým plátcem, ještě dříve než dle zákona mohl, tím ho nevratně poškodil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žaloba směřuje proti rozhodnutí o nespolehlivém plátc, ve smyslu § 106a odst. 1 zákona o DPH, nikoli proti zajišťovacím příkazům, proti kterým byla podána samostatná žaloba (vedená u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 115/2016). Vzhledem k tomu, že v rámci tohoto řízení správní orgány neposuzovaly naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů, není na místě, aby se žalovaný k této otázce vyjadřoval ve vyjádření k žalobě. K námitce, že zahájením daňové exekuce bylo žalobci znemožněno uhradit částky uvedené v zajišťovacích příkazech, žalovaný uvedl, že zahájení daňové exekuce u žalobce nemohlo být důvodem objektivní nemožnosti žalobce uhradit částky uvedené v zajišťovacích příkazech, a to z důvodu, že k zahájení daňové exekuce došlo právě v důsledku neuhrazení částek uvedených v zajišťovacích příkazech. Neuhrazení těchto částek je tedy důvodem pro zahájení daňové exekuce, nikoli jeho důsledkem. Zahájení daňové exekuce nadto nemůže být považováno za objektivní důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu Informace GFŘ zveřejněné na webových stránkách finanční správy. Žalovaný nerozporuje, že žalobce proti rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacím příkazům podal správní žalobu, žalovaný však nesdílí názor žalobce, že existuje důvodný předpoklad, že zajišťovací příkazy budou soudem autoritativně zrušeny. Podle jeho názoru nelze předjímat rozhodnutí soudu v této věci. Podání správní žaloby nicméně nemá vliv na nabytí právní moci zajišťovacích příkazů, tato rozhodnutí jsou tedy pravomocná a právně závazná, nadaná tzv. presumpcí správnosti.

11. Žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí o nespolehlivém plátcí bylo vydáno z důvodu, že zajišťovací příkazy nebyly ve lhůtě uhrazeny, což je důvod explicitně vymezený v bodě č. 1 písm. b) Informace GŘ. S ohledem na skutečnost, že zajišťovací příkazy nabyly právní moci dne 18. 8. 2016 a o přidělení statusu nespolehlivého plátce žalobci správce daně rozhodl až dne 11. 10. 2016, lze uzavřít, že rozhodnutí o nespolehlivém plátcí bylo vydáno nejen v souladu s § 106a odst. 1 zákona o DPH, ale také plně v souladu s Informací GŘ.
12. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné. Žalovaný proto navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

13. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým byl žalobci přidělen status nespolehlivého plátce daně z přidané hodnoty.
15. Podle § 106a odst. 1 zákona o DPH poruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.
16. Podmínkou pro vydání rozhodnutí, že je daňový subjekt nespolehlivým plátcem, je, že tento daňový subjekt porušil povinnosti vztahující se ke správě daní závažným způsobem. Jedná se o neurčitý právní pojem, k němuž se vyjádřil zákonodárce v důvodové zprávě k zákonu č. 502/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dostupné na <http://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=68&ct=733&ct1=0>): „Pro získání tohoto statusu je zapotřebí závažně porušit povinnosti vztahující se ke správě daně z přidané hodnoty. Nejedná se tedy pouze o povinnosti vyplývající ze zákona o dani z přidané hodnoty, ale rovněž o povinnosti vyplývající z daňového řádu. Za typické povinnosti vznikající při správě daně z přidané hodnoty lze považovat například povinnost podat daňové tvrzení, povinnost uhradit daň, povinnost součinnosti se správcem daně při daňové kontrole nebo při ověřování skutečností uvedených v daňovém tvrzení či registračních údajích. Porušení povinností, za něž lze získat status nespolehlivý plátce, však musí mít určitou intenzitu. Musí tedy být naplněno kritérium závažnosti. Za závažné porušení povinností vztahující se ke správě daně z přidané hodnoty lze považovat takové porušení zákonem stanovené povinnosti, které svou intenzitou ohrožuje veřejný zájem na řádném výběru daně z přidané hodnoty. Nelze tak sankcionovat formální porušení povinností stanovených zákonem (např. opomenutí údajů v přihlášce k registraci či daňovém přiznání), které z hlediska správy a výběru daně by nemělo prakticky žádný negativní dopad. [...] Výklad pojmu nespolehlivý plátce, jakož i usměrňování výkladové praxe, bude prováděno výkladovými stanovisky Generálního finančního ředitelství (GŘ). Tento způsob sjednocování výkladových podmínek umožňuje operativnější reakci GŘ na poznatky praxe pokud jde o plátce, kteří by se vyhýbali zákonné povinnosti platit DPH. GŘ bude využívat výkladové stanovisko ke sjednocování rozhodovací praxe správců daně tak, aby výklad pojmu nespolehlivý plátce byl ze strany správců daně pokud možno jednotný.“

17. Výkladové stanovisko k aplikaci § 106a zákona o DPH je obsaženo v Informaci GŘ, v níž je vymezeno, co se považuje za závažná porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce.
18. V daném případě správce daně vycházel z čl. 1 písm. b) Informace GŘ, podle něhož se za závažné porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce považuje mimo jiné situace, kdy dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daně z přidané hodnoty, neboť plátce prováděl činnosti nebo se zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena daň z přidané hodnoty, a proto správce daně po 1. 1. 2013 vydal u tohoto plátce zajišťovací příkaz, který nebyl ve lhůtě uhrazen.
19. V Informaci GŘ je dále uvedeno, že správce daně posoudí jednotlivá porušení daňových povinností vždy s ohledem na osobu plátce a jeho dosavadní zkušenost s tímto plátcem. Při posuzování porušení plnění zákonných povinností vždy zohlední také objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, které vedly k nesplnění zákonných povinností plátce. Může se jednat například o živelné pohromy, závažné zdravotní důvody, důvody vzniku platební neschopnosti či jiné objektivní překážky, které plátcem bránily v řádném plnění daňových povinností. Obdobně správce daně např. u nedoplatků zohlední případně povolené posečkání/splátkování úhrady daně.
20. Pro účely posouzení zákonnosti rozhodnutí o nespolehlivosti plátce tedy bylo v dané věci podstatné, zda byl ve věci vydán zajišťovací příkaz, zda tento zajišťovací příkaz nebyl ve lhůtě plně uhrazen, a zejména, zda se zajišťovací příkaz týká plátce, který prováděl činnost nebo se zapojil do obchodů, u nichž je důvodná obava z neuhracení DPH. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, správce daně i žalovaný se všemi těmito otázkami zabývali.
21. Ze spisového materiálu vyplývá, že správce daně vydal dne 7. 6. 2016 celkem 8 zajišťovacích příkazů za zdaňovací období říjen až prosinec 2013, leden až březen 2014, květen a červen 2014 k zajištění úhrady daně z přidané hodnoty, která nebyla dosud stanovena, a to v celkové částce 1 153 174 Kč. Žalobce proti zajišťovacím příkazům brojil odvoláním, které bylo v plném rozsahu zamítnuto. Proti rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacím příkazům podal žalobce správní žalobu, která byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 115/2016. Rozsudkem ze dne 20. 11. 2018, č. j. 29 Af 115/2016-80, dostupným na www.nssoud.cz, byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
22. Správce daně při vydání zajišťovacích příkazů postupoval podle § 103 zákona o DPH, podle něhož je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání, pokud hrozí nebezpečí z prodlení. Zajišťovací příkazy tedy byly splatné okamžikem jejich vydání, tj. ke dni 7. 6. 2016. Žalovaný zjistil, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí (resp. ke dni 17. 5. 2017) nebyly zajišťovací příkazy uhrazeny v částce 767.734,85 Kč.
23. Z uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že v daném případě byly vydány zajišťovací příkazy, a že tyto nebyly ke dni vydání napadeného rozhodnutí zcela uhrazeny.
24. Co se týče poslední podmínky, a to, zda se zajišťovací příkazy týkaly plátce, který prováděl činnost nebo se zapojil do obchodů, u nichž je důvodná obava z neuhracení DPH, i tato byla v dané věci splněna. Jak stručně shrnul žalovaný v napadeném rozhodnutí, z odůvodnění zajišťovacích příkazů je zřejmé, z jakých důvodů vznikla správci daně odůvodněná obava, že u dosud nestanovených daňových povinností na DPH bude jejich

vybrání spojeno se značnými obtížemi nebo budou v době vymahatelnosti tyto daňové povinnosti nedobytné. Správce daně vycházel z okruhu indicií, které spatřoval zejména v tom, že u daňového subjektu docházelo často ke změně statutárních zástupců, že žalobce neplnil povinnosti uložené zákonem o účetnictví, nevlastnil dlouhodobý majetek a po zahájení daňové kontroly se začal zbavovat postižitelného majetku. Zajišťovací příkazy tedy byly nepochybně vydány z toho důvodu, že daňový subjekt se zapojil do obchodů, u kterých existuje důvodná obava, že z nich nebude uhrazena DPH.

25. Správní orgány se zabývaly i otázkou, zda v daném případě neexistují objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, ke kterým by bylo třeba přihlédnout, přičemž žádné takové důvody neshledal.
26. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 106a zákona o DPH a s čl. 1 písm. b) Informace GŘ.
27. Pokud žalobce relativně obsáhle namítal, z jakých důvodů byly zajišťovací příkazy vydány v rozporu se zákonem, je třeba zdůraznit, že předmětem nynějšího soudního přezkumu nejsou zajišťovací příkazy, ale rozhodnutí ve věci nespolehlivého plátce. V rámci tohoto řízení lze posuzovat pouze splnění podmínek podle § 106a zákona o DPH a správním orgánům ani soudu nepřísluší se v rámci tohoto řízení opakovaně zabývat splněním podmínek pro vydání samotných zajišťovacích příkazů. Z tohoto důvodu se soud předmětnými argumenty nezabýval.
28. Otázkou zákonnosti zajišťovacích příkazů se již soud zabýval v rozsudku ze dne 20. 11. 2018, č. j. 29 Af 115/2016-80, kterým byla zamítnuta žaloba směřující proti samotným zajišťovacím příkazům a na který lze v této souvislosti plně odkázat. Soud v citovaném rozsudku mimo jiné podrobně zdůvodnil, z jakých důvodů považoval odůvodnění zajišťovacích příkazů z hlediska budoucí nedobytnosti daně za dostačující. Soud se ztotožnil se správními orgány obou stupňů, že existenci odůvodněné obavy o vybrání daně bylo možné dovodit z komplexu indicií, které umožňují formulovat závěr o ztížené dobytnosti daně (žalobce je právnickou osobou s větším množstvím závazků, nižším rozsahem majetku, který je navíc vysoce likvidní, žalobce po zahájení daňové kontroly přistoupil k prodeji hmotného majetku, bylo dáno podezření na zapojení žalobce do podvodu na dani z přidané hodnoty, žalobce není stabilizovaným subjektem, neboť často mění společníky i statutární orgány, nevlastní nemovitý majetek, nesplnil si některé povinnosti dle zákona o účetnictví apod.).
29. Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že mu bylo znemožněno hradit zajišťovací příkazy v důsledku postupu správce daně, který souběžně se zajišťovacími příkazy vydal exekuční příkazy a žalobce neměl možnost zajišťovací příkazy uhradit dobrovolně. Soud má stejně jako žalovaný za to, že zahájení daňové exekuce nemůže být považováno za objektivní důvod hodný zvláštního zřetele, který vede k neplnění povinnosti daňového subjektu ve smyslu Informace GŘ. Ze správního spisu skutečně vyplývá, že daňová exekuce byla zahájena bezprostředně po vydání zajišťovacích příkazů, tento postup je však zcela v souladu s jejich zajišťovací funkcí. Vzhledem k tomu, že správce daně měl poznatky o předpokládaném vysokém daňovém nedoplatku, o tom, že movitý a nemovitý majetek nebude stačit k jeho úhradě a že žalobce po zahájení daňové kontroly podnikal kroky k prodeji majetku, byl nucen zajistit úhradu dosud nestanovené daně vydáním zajišťovacích příkazů a bezprostředně navazujících exekučních příkazů. Pouze takový postup znemožnil

žalobci převést zbývající majetek mimo dispozici správce daně. Žalobci ovšem nic nebránilo, aby i po vydání exekučních příkazů dobrovolně splnil povinnosti zajišťovacími příkazy uložené (např. za pomoci půjčky či úvěru), což by nepochybně mělo za následek zastavení exekuce a možnost nadále disponovat s finančními prostředky.

30. Objektivním důvodem hodným zvláštního zřetele vedoucím k neplnění povinnosti daňového subjektu nemohlo být ani zamítnutí žádosti žalobce o posečkání úhrady daně, resp. o hrazení částky ve splátkách. Ze spisového materiálu vyplývá, že žádost o posečkání úhrady daně byla žalobci zamítnuta zejména s ohledem na navrhovanou výši splátek, délku splátkování a z důvodu, že žalobce nenavrhl žádný jiný způsob zajištění daně (např. bankovní zárukou nebo nemovitostmi). Tomuto postupu správce daně nelze ničeho vytknout. Jak správce daně správně uvedl, pokud by za této situace bylo žádosti žalobce o posečkání s úhradou daně plynoucí ze zajišťovacích příkazů vyhověno, mohlo by dojít ke zmaření účelu celého zajištění daně a v konečném důsledku k nenaplnění cílů správy daně, tedy zabezpečení úhrady daně. Žalobce ostatně ani nevyužil práva podat proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o posečkání úhrady daně odvolání.
31. Pokud žalobce namítal, že nebyl poučen o tom, že měl reagovat na oznámení o zahájení řízení a uvádět okolnosti hodné zvláštního zřetele, soud konstatuje, že ze zákona nevyplývá povinnost správce daně o těchto skutečnostech daňové subjekty poučovat. Kromě toho žalobce sám v rámci řízení na určité skutečnosti, které považoval za objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, poukázal (vedená daňová exekuce, zamítnutí žádosti o posečkání s úhradou daně), není tedy zřejmé, jaký by mohla mít absence poučení dopad na zákonnost rozhodnutí.
32. I námitka, že s ohledem na podání žaloby proti zajišťovacím příkazům existuje důvodný předpoklad, že žalobce je označen nezákonně jako nespolehlivý plátcem, je nedůvodná. Jak správně uvedl žalovaný, pro rozhodnutí, které je v právní moci, platí tzv. presumpce správnosti, a to až do doby, kdy je autoritativně zrušeno. Žalobce proti zajišťovacím příkazům podal správní žalobu, podání této žaloby však nemělo odkladný účinek (žalobce o přiznání odkladného účinku ani nepožádal), správní orgány tedy nepochybily, pokud z těchto zajišťovacích příkazů vycházely. Nad rámec uvedeného soud opakuje, že žaloba proti zajišťovacím příkazům byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 11. 2018, č. j. 29 Af 115/2016-80, zamítnuta, domněnka žalobce o nezákonnosti rozhodnutí o nespolehlivosti plátce z důvodu nezákonnosti vydaných zajišťovacích příkazů se tedy nepotvrdila.
33. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemohla mít vliv ani skutečnost, že správce daně zveřejnil informaci, že žalobce je nespolehlivým plátcem dříve, než dle zákona mohl. Předmětem soudního přezkumu je otázka, zda rozhodnutí o tom, že žalobce je nespolehlivým plátcem, bylo vydáno v souladu se zákonem či nikoliv. V rámci žaloby proti tomuto rozhodnutí se však nelze domáhat ochrany proti případnému nezákonnému zveřejnění údaje, že žalobce je nespolehlivým plátcem, způsobem umožňujícím dálkový přístup. Uvedenou argumentaci by bylo možné uplatnit pouze v případném řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem.

V. Závěr a náklady řízení

34. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. srpna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu